

185. Fel, gyermekeim, menjünk...

1. Fel, gyer-me - ke - im, men - jünk, Az es - te kö - ze - lít,
Mert ve - szé - lyes már len - nünk E puszt - a - ság - ban itt!
A szív bá - to - rod - jék, Hogy jus - son ö - rök - lét - re
És min - dig új e - rő - re; Így jó le - sen a vég!

2. Mi soha meg nem bánjuk A keskeny utunkat,
Hisz az Úr szavát halljuk, Ki minket hívogat;
Csak Istenben bízunk, Rá nézzünk szent reménnyel
És vágyakozó szívvel, Míg hozzá eljutunk!
3. Mi nem fogjuk megbánni Ezt az elindulást,
Mert majd meg fogjuk érni A nagy találkozást.
Hagyjuk a félelmet, És kérjünk bátorságot,
Meg aláztatosságot, S járjunk Jézus mellett!

4. Csak küzdjünk a bűn ellen, Mert átkai nagyok;
Kik kedveznek a testnek, Még rossz zárándokok.
Ő, hagyjuk el mindazt, Mi terheli szívünket,
Meg lelki küzdelmünket, És nem ad nyugalmat.
5. Mi zárándokok menjünk Már békésen tovább,
Mert nincsen semmi terhünk, Mely súlyos gondot ád.
Gazdagságot, kincset Itt úgysem kíván szívünk,
Hisz azzal megelégszünk, Mi legszükségesebb.
6. Hát építsük a szívünk, Mint lelki házunkat,
Hogy akkor el ne késsünk, Mikor az Úr hívat;
Át az akadályon A vándor mégis menjen
Szelidségben, nagy csendben A zárándokúton.
7. Ne nézzük utunk mellett A hiúságokat,
Mert elvesztjük erőnket, És szívünk elfárad;
Nincs már közünk hozzá, Mi csak előre menjünk,
Hisz mennybe vágyik szívünk, S célt érünk nemsoká!
8. Az ösvényünk oly keskeny, Oly rögzös, oly szoros,
És tövist terem bőven, Sok szenvedést okoz.
Ez utunk egyedül! Csak Jézusunkra nézzünk,
Hogy jó irányba menjünk A pusztán keresztül!
9. Sok mindent hallunk s látunk, De nem nézünk arra,
Mi lekötne a vágyunk, S álomba ringatna.
Az üdvre jutunk el, Ha Isten szerint járunk,
És kegyelemben állunk Mindvégig szívünkkel.
10. A Pásztor tiszta lény Csak az útmutató!
Éltükön venni észre, Milyen szófogadó
És szelíd a kis nyáj, Csak előre néz csendben:
És vonul szépen rendben A Pásztora után.
11. Hát menjünk alázattal, Mint ismeretlenek,
Ha minket meg sem látnak Itten az emberek;
S ha mégis hallanak, Mást ne halljanak tőlünk,
Csak amit zeng a szívünk: Mi áldjuk az Urat!
12. Fel, gyermekeim, menjünk, Az Atya velünk jön;
Az úton Ő minékünk A leghűbb segítőnk.
Ő buzdít, bátorít, Ránk tekint szeretettel,
És áldó igéjével Az üdvre elkészít.
13. Fel, gyermekeim, menjünk, Kéz a kézben járjunk;
Egymás láttán örvendjünk, Míg az úton járunk.
Mint szelíd gyermekek, Mi békességben éljünk,
Hogy az angyalok velünk Együtt örvendjenek!
14. Ha elesik a gyöngye, Az erős segítsen,
Az emberek szívébe Békességet hintsen.
Egymáshoz tartozunk, S ha megalázzuk szívünk,
És szívesen segítünk, Oly könnyű lesz utunk.

15. Csak men-jünk, ván - do - rol - junk, Hisz az út rö - vi - dül:

Most a menny fe - lé tar - tunk, S majd tes-tünk sír - ba dül.

Sze - re - tet s bá - tor - ság Hát tölt - se be a szí - vünk,

Mert a bol-dog menny-or - szág Lesz az ö - rök - sé - günk!

16. Ez legyen a fő gondunk; El ne feledjük azt,
Hogy mindarról lemondjunk, Mi gátol és fáraszt.
Itt minden mulandó, De mennyország a részünk,
És amit ott elérünk, Az örökkévaló!

17. Ó, Jézus, hű barátunk, Szentlelkeddel vagy itt,
Csak mindig téged látunk, És ez felbátorít;
Örvendünk tebenned, Mert tőled jó az élet,
És Te adsz üdvösséget, Ó, dicsőség néked!